

Dagboek van een onthecht kind

Lief dagboek,

Mijn ouders zijn gescheiden. Dat is stom. Ik moet om de week naar mijn vader. Een heel weekend. Hij is wel lief hoor. Maar hij is bij ons weggegaan, dat vind ik stom. Hij woont niet ver van ons, ik ga er altijd op de fiets naar toe.

Mijn moeder is heel lief. Zij doet alles voor me. Ze moet heel hard werken om alles voor elkaar te krijgen. Maar ze klaagt nooit. Niet tegen mij tenminste. Laatst hoorde ik dat ze met mijn oma sprak. Dat ze nu veel minder geld heeft. Dat papa niet meer wil betalen. Maar tegen mij zegt ze dat nooit. Ik vind het stom dat mijn vader haar niet wil betalen.

Mijn moeder houdt heel veel van me. Dat weet ik want ze zegt altijd dat ze me zo mist als ik er niet ben. Ze stuurt me dan appjes, of belt me. Want zonder mij kan ze eigenlijk niet. Toch moet ik om de week naar mijn vader. Ik moet haar dan in de steek laten. Dat vind ik stom. Ik krijg er pijn van in mijn buik. Als ik het dan leuk heb bij mijn vader, dan voel ik me schuldig. Want ik weet dat mijn moeder het niet leuk heeft. Dat ze me mist. Ik moet wel een rotkind zijn als ik het dan leuk vind. Dan doe ik liever maar niet meer mee bij mijn vader. Dan ga ik op mijn kamer zitten. En app mijn moeder dat ik er niets aan vind.

Laatst toen ik naar mijn vader zou gaan, was ik wat thuis vergeten. Ik ging terug om het te halen. Mijn moeder stond te huilen in de kamer. Stilletjes sloop ik weg. Ik heb het hele weekend bij papa pijn in mijn buik gehad. Ik wil niet meer naar papa. Hij redt het prima zonder mij. Hij huilt nooit. Hij appt ook nooit dat hij me zo mist. Waarschijnlijk mist hij me helemaal niet. Waarschijnlijk is hij blij als ik er niet ben. Dan kan hij verder met zijn leven. Dat heb ik gehoord van mijn oma. Ik denk dat ze gelijk heeft. Ik denk dat mijn vader eigenlijk helemaal niet lief is.

Alles is zijn schuld. Dat mijn moeder zo verdrietig is dat ze mij moet missen, is zijn schuld. Dat ik geen nieuwe fiets krijg is zijn schuld. Ik vroeg laatst aan mijn moeder waarom ze gescheiden zijn. Mijn moeder zei dat ze daarover met mij niet wil praten, dat zijn volwassen dingen. Ze zei ook dat ze geen negatieve dingen over mijn vader wil vertellen. Nu weet ik niet welke negatieve dingen er zijn. Dat maakt me bang, want ze zijn er wel.

Volgend weekend ga ik niet naar mijn vader. Ik wil bij mijn moeder blijven. Toen ik hem dat vertelde leek het of mijn vader daar verdrietig van werd. Maar oma zei dat ik me dat verbeeld heb. Hij kan niet verdrietig zijn, want hij heeft die ander. Daar doet hij leuke dingen mee. Maak je maar geen zorgen, zei ze. Hij zal je niet missen. Nu voel ik die pijn in mijn buik niet meer.

Het is zijn schuld. Alles is zijn schuld. Mijn moeder is de liefste moeder van de wereld. Als hij van mij zou hebben gehouden, had hij ons toch nooit in de steek gelaten? Ik haat hem. Ik wil nooit meer naar hem toe. Eigenlijk had ik vroeger ook al geen band met hem. Soms droom ik van hem. Dat ik hem tegenkom op straat. Dat hij met zijn armen wijd op me wacht. Ik ren dan naar hem toe, maar dan zie ik hem ineens niet meer. Mijn kussen is dan nat de volgende dag.

Morgen moet ik met een mevrouw spreken. Omdat ik niet meer naar mijn vader wil. Ik zal haar vertellen hoe ik hem haat. Dat hij er nooit voor me was en nooit leuke dingen met me doet. Ik zal haar niet vertellen dat ik van hem droom. Want misschien moet ik dan weer naar papa. En maak ik mama weer verdrietig. Ze zal het niet zien als ik maar goed mijn best doe. Ik ben immers bijna 12, ik mag nu toch echt zelf wel beslissen dat ik niet wil.

Als die mevrouw me niet gelooft, ga ik wel een brief schrijven aan de rechter. Die zal me vast wel helpen. Die zal me geloven. Dan hebben mama en ik eindelijk rust.